

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560568784/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Salen; Bevægelsen gjorde hende dobbelt smuk; Blødet skinnede gennem de fine Kinder; hendes mørke Teint vandt ved Belysningen. Hun var meget smuk; en deilig Mignon, kun for fiint bygget for et Sydens Barn.

»Hun danser sig en Feber til!» sagde den gamle Frue.

Hr. *Patemann*, Godsets Sjølesørger, med det væmmelig søde Smil om Munden, var af samme Mening som den naadige Frue. Det gik dem begge med Dands, som det gaar Hundene med Vandet; de undvære det saa længe, at de tilsidst faae Afsky for det.

Naomi syntes ei et lægge Mærke til *Christian*, den blonde *Ludvig* var den Lykkelige, men *Christian* kunde jo heller ikke danse. Pludselig stod hun for ham, hun lagde sine Arme paa hans Skuldre, og de fløi i den hvirvlende Valt. Ak! løb rundt for ham, men slippe hende kunde han jo ikke. Han traadte hende paa Fødderne, han stødte sine Knæ imod hendes.

»Jeg faaer saa ondt!» sukke de han, og hun lod ham synke ned paa en Stol, lo af ham og svævede med en ny Dands gjennem Salen.

En amerikansk Forfatter fortæller os, at naar Elsdýret er saaret til-døde af Jægerne, forlader det sine Ledsagere for at døe afsides; et lignende Instinct drev *Christian* bort; han var jo en vingskudt Fugl mellem de andre høitflyvende.

Tjeneren ledte ham med tændt Lygte over Gaarden til den gamle Bygning; i den nye vare alle Gjesteværelser optagne. Gjennem en smal Port traadte de ind i den lille firkantede Gaard, som engang havde været hele Herresædets Gaardsplads; op af den spiralformige Taarntrappe, gennem flere høie, gammeldags Værelser kom de til et lille Kammer, der i Hast var indrettet til at sove i. Geværer af høist forskjellig Form og en uendelig Mængde Ridepidske hang rundt om paa Væggen.

»Her er Sovekammeret!» sagde Karlen og tændte Lyset. »Og der hænger Stamfruen, som vil passe paa Dem medens De sover!» tilføiede han leende, idet han belyste over Døren Portraitet af en Dame i Middelalderens Costume; men det Forunderligste var, at hun om Halsen bar en Jernlænke, der hang hende ned over Skuldrene og Brystet.

»Det var en mandhaftig Frue!» sagde Karlen, »hun havde nok ikke saa stor en Apotekerregning som vor gamle Grevinde! Hun laae i sin Tid i Strid med en Naboherremand, og han fik hende til Fange,

gav hende Lænken om Halsen og lod hende smede fast til Hundehuset. Det var i de Tider! saa drak og svirede han, men Fruen kom løs imens; hun slap hjem, fik sine Folk paa Benene og kom bag paa Fjenden. Derfor har hun ladet sig male af med Hundelænken!« Karlen gik, og *Christian* var alene med sine Tanker og Billedet af den mandhaftige Fru.

Hun havde mørke Øine som *Naomi*. Saa kjæk og dristig kunde vist *Naomi* ogsaa være. Han saae ud gennem Vinduesruden; Glasset var tykt og solbrændt, han kunde kun see de oplyste Vinduer i den nye Bygning, og han tænkte paa hin Aften i Kjøbenhavn, da han som Matrosdreng hang i det vaade Tougværk, da *Naomi* ogsaa svævede i Dands og Glæde; han tænkte paa den nylig endte Time, paa alle sine Mangler, alle sine knuste Forhaabninger.

Endnu efter Midnat var han vaagen; han hørte Hr. *Kæmpus* og Madamen kjøre bort og var slet ikke lykkelig ved at blive.

Men hvilken Lagedom eier ikke Søvnens, naar det er et Ungdomshjerte, der skal helbredes!

Sollyset skinnede ind paa Stamfruens Billede, da *Christian* vaagnede. Den tunge Jernkjæde om hendes Hals beskæftigede hans Tanker.

»Ogsaa jeg bærer en saadan Lænke! jeg er ei bedre end lænket til Hundehuset, medens de Andre ere lystige i Salen! Men ogsaa jeg skal sprænge Lænken, engang skal jeg som en stor Kunstner træde frem for dem, og de skal bøie sig for Geniets Magt. Som i *Josephs* Drøm alle de Andres Neg bøiede sig for hans ene, skal det gaae med mig, og da vil jeg ogsaa lade mig male, men ikke med noget Tegn paa Aaget, jeg har baaret, nei Haand i Haand vil jeg staae med *Naomi*. Hun er saa smuk, saa smuk som de gode Engle hos Gud, men ikke saa god – men hvo kan ogsaa være det!« og han bøiede sine Knæ, læste sin Morgenbøn og bad, at hans skjønne Drøm maatte opfyldes.

Opad Formiddagen vilde den gamle Grevinde see alle de tilbageblevne Gjester hos sig. I den gamle Gaard, som kun hun og de til hendes Opvarmning bestemte Tyender bebode, ventede Choccoladen.

Gjennem Taarnet, opad Vindeltrappen kom man til hendes Værelser, der idetmindste i det sidste Aarhundrede ingen væsentlige Forandringer havde undergaaet. Vævede, grønne Tapeter, en Urskov, hvor hist og her mellem Grenene et Hjortehoved tittede frem, smykkede Væggene. En stor Flisekakkelovn var opreist foran den tilmurede Ka-